

Birch: Ogsaa jeg skal i det følgende holde mig til ganske upolitiske Emner, deriblandt dog et Par, som i nogle Kredse har vakt levende Interesse.

For dette høje Ting forelaa der i den Samling, der afsluttedes i Foraaret, to Andragender, hvoraf det ene var fra Dansk Lokomotivfører- og Lokomotivfyrbøderforening, det andet fra det saakaldte Samvirke. Begge Andragender gik ud paa, at man for det første beklagede, at den saakaldte Forhandlingsret for Statsbanernes Vedkommende var alene givet til Jernbaneforeningen og Dansk Jernbaneforbund, og for det andet androg om, at denne Forhandlingsret ogsaa maatte blive givet til de paagældende Organisationer. Andragenderne blev den Gang tilstillet Udvalget for Andragender, som foreslog Sagen henvist til Ministeren for offentlige Arbejder, og Ministeren udtalte ved Sagens Behandling her i Tinget, at han kunde tage mod en saadan Henviſning, naar den gik ud paa, at Sagen skulde tages op til Overvejelse og Undersøgelse ikke blot i Trafikministeriet, men ogsaa i Indenrigsministeriet og Finansministeriet. Som tidligere omtalt her i Tinget, fik man ikke Andragende-Udvalgets Indstilling behandlet færdig, og man staaer derfor i dette Øjeblik og ved ikke bestemt, hvilken Stilling dette høje Ting vilde have taget til Sagen. Udvalgets Flertal indstillede, som sagt, at Sagen henvistes til Ministeren. Det var den Gang en Aftale mellem Udvalgsflertallets Medlemmer og mig, at jeg her i Tinget skulde tage Ordet og nærmere motivere vort Standpunkt i Overensstemmelse med, hvad Udvalgsordføreren foreløbig havde udtalt. Men Sagen blev altsaa ikke bragt til Ende, og jeg tillader mig derfor i Dag at spørge, om den nuværende højtærede Trafikminister skulde ønske at slutte sig til sin Forgængers Udtalelse og være villig til at optage denne Sag til fornyet Overvejelse i Forbindelse med Indenrigsministeren og Finansministeren.

Jeg haaber, at den højtærede Minister vil kunne svare Ja, og i dette Haab skal jeg tillade mig at fremsætte nogle Udtalelser, der illustrerer, hvorledes Udvalgsflertallet i Fjor saa paa Sagen. Jeg gør dette saa meget hellere, som jeg kan sige, at Sagen er ganske upolitisk, hvilket jeg mener at have et Bevis for i de Forhold, hvorunder Foreningernes Ønsker er mig forebragte i min Kreds. Min Interesse for Sagen er nemlig vakt ved, at to Deputationer i Nyborg har henvendt sig til mig. I al Almindelighed kender jeg ikke Del-

tagernes politiske Standpunkt, men jeg ved dog, at Ordføreren for den ene Forening er min udprægede politiske Modstander — saa vidt jeg husker, var han Stiller for min socialdemokratiske Modkandidat. Det er jo en Behagelighed for os at vide, naar vi beskæftiger os med denne Sag, at der ikke behøver at ligge Politik i den.

Der knytter sig nogle Ejendommeligheder til Forhandlingsreglerne, saaledes som de fremtræder efter den Beslutning, der blev taget i 1910. For det første bestaar der det ejendommelige Forhold, at de ved Statsbanerne ansatte, ca. 12,000 tror jeg det er, er spændte ind i de samme Rammer med Hensyn til Forhandling som de ganske smaa Etater, f. Eks. Telegrafvæsenet og Toldvæsenet, der kun omfatter nogle faa Hundrede ansatte. Dette forekommer mig ganske urimeligt. Tager man f. Eks. den Klasse, som man kalder Sølvsnorene, er der jo i Virkeligheden saa ringe Interesfefællesskab mellem en Kolonnearbejder, d. v. s. en Arbejder i en Stoppekolonne ude paa Linien, og — skal vi sige en ældre Togbetjent, der udfører Pakmestergerning, at det er ganske urimeligt at spænde dem ind i een Ramme, saaledes at den ældre Togbetjent med Hensyn til Forhandlingsretten skal repræsenteres ved det samme Organ, i hvilket de yngre Funktionærer, altsaa Kolonnearbejderne, de unge Portører og saa fremdeles, repræsenterer det store Flertal, der faar den største Repræsentation. Og det forekommer mig, at denne Repræsentationsmaade bliver dobbelt urimelig, naar man husker paa, at der, den Gang Forhandlingsreglerne blev udarbejdet, allerede eksisterede gamle Foreninger indenfor de enkelte Fag eller de enkelte Tjenestegrene i Statsbanerne, f. Eks. Foreningen af Lokomotivførere og Lokomotivfyrbødere. Det bliver, naar en saadan Forening eksisterer, og naar man ved, at kun en ganske lille Del af de Folk, der hører til denne Tjenestegren, er repræsenteret i Dansk Jernbaneforbund, vanskelig forsvarligt at lade disse faa i Forbundet faa Forhandlingsretten, medens de, som staaer udenfor, som staaer i deres egentlige faglige Forening, ikke faar nogen Forhandlingsret. Og dette synes dobbelt utiltalende, naar man ser Forhandlingsreglerne igennem. Disse gaar nemlig ud paa, at Dansk Jernbaneforbund ikke blot opnaar denne Forhandlingsret, men tillige faar Kontrol med de Forhandlinger, der maatte blive ført af de udenforstaaende med deres foresatte, Ministeriet, idet det er